

ปรากฏการณ์ที่วัดอัมพวัน

ไพจิตร ลีกุล

R9001

ข้าพเจ้าเป็นผู้ปฏิบัติธรรมผู้หนึ่ง ที่ใฝ่ในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สนใจในการปฏิบัติธรรม สวดมนต์ภาวนาและนั่งสมาธิมาตั้งแต่เล็ก อันเป็นผลสืบเนื่องมาจาก เกิดมาในครอบครัวที่ใฝ่ใจในการปฏิบัติธรรม นับตั้งแต่คุณพ่อคุณแม่ ทำให้ทุกคนใน ครอบครัวสนใจในการปฏิบัติธรรมกันทุกคน ปัจจุบันข้าพเจ้าอายุ ๓๖ ปี รัชการในสังกัด วิทยาลัยการปกครอง กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย เริ่มรู้จักพระเดชพระคุณท่าน พระราชสุทธินามมงคล หรือในนามที่บุคคลทั่วไปเรียกว่า หลวงพ่อจรัญ วัดอัมพวัน จาก หนังสือวิปัสสนาสือวิญญาน เมื่อครั้งที่ข้าพเจ้าดำรงตำแหน่งปลัดอำเภอหน้าป่าด จังหวัด อุตรดิตถ์

นับแต่นั้นเป็นต้นมา ข้าพเจ้าก็ติดตามผลงานของพระเดชพระคุณท่านฯ จากหนังสือ กฎแห่งกรรม – ธรรมปฏิบัติ เรื่อยมา จวบจนข้าพเจ้าได้รับคำสั่งย้ายจากกรมการปกครอง ให้ไปดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่ฝึกอบรมที่วิทยาลัยการปกครองตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน ๒๕๓๕ เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน และเมื่อวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๓๘ ข้าพเจ้าได้รับหนังสือ จากกรมการปกครองแจ้งว่า กระทรวงมหาดไทยจะดำเนินการ อบรมปฏิบัติธรรมตาม โครงการแสงส่องใจพันภัยเอดส์ ระหว่างวันที่ ๓ – ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ ณ วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี ข้าพเจ้ามีความยินดีเป็นอย่างยิ่ง จึงเชิญชวนเพื่อนข้าราชการอีกท่านหนึ่ง แสดงความจำนงขอเข้าร่วมการอบรมปฏิบัติธรรมตามโครงการดังกล่าว และสิ่งที่จะนำเสนอ ต่อไปนี้ เป็นประสบการณ์จริงที่ข้าพเจ้าประสบในระหว่างการปฏิบัติธรรม โดยจะขอแบ่งการ นำเสนอออกเป็น ๒ ภาค คือ

๑. ภาคประวัติการปฏิบัติธรรม

๒. ภาคประสบการณ์พิเศษที่วัดอัมพวัน

ขอให้ท่านผู้เจริญทั้งหลาย จงอย่าเชื่อในสิ่งที่ข้าพเจ้าจะนำเสนอตั้งต่อไปนี้ แต่ขอให้ ใช้สติในการพิจารณา เพราะสิ่งที่ประสบต่าง ๆ เหล่านี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเฉพาะตน ไม่มีผู้ใด สามารถยืนยันได้ว่าจริงหรือไม่จริง ข้าพเจ้าไม่มีเจตนาอวดอุตริมนุชยธรรม แต่มีเจตนาจะ เผยแผ่บารมีของพระเดชพระคุณท่านพระราชสุทธินามมงคล (หลวงพ่อ จรัญ) และมุ่งมันให้

ผู้เจริญทั้งหลายเชื่อในเรื่องของกฎแห่งกรรม จะได้พึงสังวรในการปฏิบัติตนให้มีชีวิตอยู่เพื่อ
กระทำความดีต่อไป

ภาคประวัติการปฏิบัติธรรม

ข้าพเจ้าเริ่มเรียนรู้การปฏิบัติธรรมครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๒ ขณะเรียนอยู่ชั้น
ประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเทศบาลวัดบางสะแกใน ฝั่งธนบุรี ในวิชาศีลธรรม โดยมี
พระมหาสมพิศ แห่งวัดเวฬุราชิน เป็นครูผู้สอน ในชั่วโมงการเรียนได้มีการสอนนั่งสมาธิด้วย
โดยใช้องค์ภาวนา พุทฺโธ และเมื่อสำเร็จชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ข้าพเจ้าก็สอบเข้าเรียน
ต่อในระดับมัธยมศึกษาที่โรงเรียนวัดนวลนรดิศ ขณะนั้นข้าพเจ้ามีบ้านพักอาศัยอยู่ย่านชอย
วัดบางสะแกนอก ตลาดพลู ธนบุรี ในการเดินทางด้วยเท้าไปโรงเรียน จะต้องเดินผ่านวัด
ปากน้ำ ภาษีเจริญ ทุกวัน ด้วยใจที่ใฝ่ในการปฏิบัติธรรมอย่างไรไม่ทราบ ทำให้ข้าพเจ้า
ตัดสินใจเดินเข้าวัดปากน้ำ เพื่อขอเข้าไปปฏิบัติธรรมนั่งสมาธิวิปัสสนากรรมฐานตามแนว
ของ พระมงคลเทพมุนี หรือที่เรียกกันโดยทั่วไปว่า หลวงพ่อสด วัดปากน้ำ โดยใช้องค์
ภาวนาว่า สัมมาอะระหัง

นับแต่นั้นเป็นต้นมา ข้าพเจ้าก็มักจะไปฝึกนั่งสมาธิวิปัสสนากรรมฐาน ที่วัดปากน้ำอยู่
เป็นประจำเมื่อมีโอกาส บางครั้งก็ฝึกเองที่บ้านในห้องพระ โดยยึดเอาพระประธานในห้อง
พระเป็นครู เพื่อขอให้คุ้มครองภัยอันตรายต่าง ๆ ทั้งทางกายและทางจิตในระหว่างการฝึก
ปฏิบัติ สำหรับองค์ภาวนาคงใช้สลับกันไปในแต่ละครั้ง บางครั้งใช้กำหนดลมหายใจใช้องค์
ภาวนาว่า พุทฺโธ บางครั้งก็ใช้การกำหนดดวงแก้วนิมิต ใช้องค์ภาวนาว่า สัมมาอะระหัง

ต่อมาในระหว่างกำลังศึกษาชั้นอุดมศึกษา ณ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้มีโอกาสไป
กราบนมัสการพระคุณเจ้ารูปหนึ่ง ที่วัดสามวิหาร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีนามว่า หลวง
พ่อด้วง หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า หลวงพ่อ ร.๔ ทั้งนี้เพราะท่านมีลักษณะท่าทางและรูปร่าง
คล้ายรัชกาลที่ ๔ มาก และ ณ ที่แห่งนี้เอง พระคุณเจ้าได้โปรดเมตตาสอนกรรมฐานให้อีก
รูปแบบหนึ่ง จะเรียกว่ากรรมฐานชนิดใดไม่ทราบได้ เป็นการกำหนดลมหายใจโดยใช้องค์
ภาวนาว่า พุทฺโธ โลกะวิฑู เพื่อเป็นการเปิดภพภูมิต่าง ๆ ให้เห็นซึ่งกันและกัน ไม่การสะกด
จิต ไม่ใช่วิธีการจูงจิต แต่เป็นการเห็นนิมิตต่าง ๆ ในระหว่างที่ใจเป็นสมาธิ หลวงพ่อด้วงเน้น
ย้ำเสมอว่า จะไม่สอนการทำคุณไสย์ต่าง ๆ เพราะเป็นบาป แต่จะสอนในการแก้คุณไสย์ให้
เพื่อเป็นการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ จึงจำเป็นต้องเห็นนิมิตต่าง ๆ และคุณไสย์ต่าง ๆ ที่
มนุษย์กระทำต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ตลอดจนวิบากกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ การฝึกใน
ลักษณะนี้จะฝึกไม่ได้เสมอไปทุกคน บุคคลที่จะฝึกได้จะต้อง

๑. มีบุญบารมีเก่า
๒. รักษาศีล ๕ ตลอดชีวิต
๓. ประพฤติปฏิบัติดี มีเทพเทวาคุ้มครอง
และจะต้องปฏิบัติตามข้อห้ามต่อไปนี้
 ๑. ห้ามด่าบิดา มารดา ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ ตลอดจนผู้มีพระคุณ
 ๒. ห้ามลอบดัดร้ายตากผ้า
 ๓. ห้ามทานของงานศพ ตลอดจนของเซ่นไหว้ต่าง ๆ

เมื่อสำเร็จการศึกษาระดับอุดมศึกษาแล้ว ก็สอบบรรจุเข้ารับราชการในตำแหน่งปลัดอำเภอ
บรรจุครั้งแรกเมื่อปลายปี พ.ศ. ๒๕๒๘ ที่อำเภอหน้าป่าด จังหวัดอุดรธานี ต่อมาก็ย้าย
วนเวียนอยู่ในจังหวัดจนถึงปี พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงได้ย้ายไปอยู่ที่วิทยาลัยการปกครอง จนถึง
ปัจจุบัน

สำหรับการปฏิบัติธรรมก็ยังคงปฏิบัติอย่างต่อเนื่องสลับกันไปในแต่ละวิธี จะเป็น
เพราะเหตุใดไม่ปรากฏ จิตคิดไปว่า ไม่ว่าจะประพฤติด้วยวิธีใด ไม่ว่าจะตั้งองค์ภาวนาว่า
อย่างไร ล้วนแล้วแต่เป็นอุบายทั้งสิ้นที่จะทำให้ **จิตสงบเป็นสมาธิ** ต่อมาภายหลังจาก
การศึกษาจึงได้ทราบว่าเป็นการปฏิบัติในแนว **สมถกรรมฐาน** สำหรับนิมิตและอภิญญาที่
เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็ฃตาทิพย์ หูทิพย์ หรือการรู้อารมณ์จิตของบุคคลอื่น เป็นเพียงผลพลอยได้
จากการฝึกสมาธิในแต่ละขั้น แต่ละระดับเท่านั้น จึงไม่ควรยึดติดในสิ่งที่ได้รู้ ได้เห็น หรือได้
ยิน นั้น และในระหว่างปฏิบัติหน้าที่ที่วิทยาลัยการปกครอง ก็ได้รับทราบวิธีฝึกกรรมฐานอีก
๒ รูปแบบ คือ การปฏิบัติตามแนวของ **หลวงพ่อสี วัดอโศการาม** ที่เรียกว่า **กรรมฐานเลข
ศูนัย** ซึ่งข้าพเจ้ายังไม่ได้ฝึกปฏิบัติ อีกแนวหนึ่งเป็นแนวของ **พ.อ.ชม สุคันธรัตน์** เป็นการ
ฝึกเพื่อให้เกิดอำนาจจิต ส่วนการปฏิบัตินั้น เป็นการนั่งสมาธิกำหนดลมหายใจโดยใช้องค์
ภาวนาว่า **พุทโธ** กำหนดจิตลงบริเวณภายในจมูก บริเวณที่ลมหายใจเข้าไปกระทบ เหนือ
จมูกเล็กน้อยแต่อยู่ได้หน้าปาก ผลการปฏิบัติ หลังสวดมนต์ไหว้พระแล้ว ก็เริ่มปฏิบัติโดยการ
นั่งสมาธิตามวิธีการดังกล่าว ใช้ระยะเวลาในการปฏิบัติอยู่หลายวัน บางวันอยากได้กลับ
ไม่ได้ แต่วันที่ไม่คิดอยากกลับได้ แสดงว่า **ความอยากเป็นมารแห่งความสำเร็จ** วันนั้นจำ
ได้ว่า เริ่มเข้าห้องพระสวดมนต์ไหว้พระเวลาประมาณ ๒๒.๐๐ น. แล้วต่อด้วยการนั่งสมาธิ
จิตได้เข้าสู่วังค์ ไม่รับรู้ต่อสิ่งที่มากระทบต่ออายตนะทั้ง ๖ ไม่รับรู้แม้กระทั่งลมหายใจของ
ตนเอง ร่างกายไม่ไหวติง ไม่ปวดไม่เมื่อยและไม่เป็นเหน็บชา จิตกลับมาอีกครั้งหนึ่ง จึงถอน
ออกจากสมาธิ เมื่อออกจากห้องพระ จึงได้ทราบว่าเวลาล่วงเลยมาประมาณ ๓ ชั่วโมงกว่า
พิจารณาตัวเองว่าเรานั่งหลับไปหรือไม่ ถ้านั่งหลับทำไมจึงไม่มีอาการสัปหงกเลยแม้แต่ครั้ง

เดียว เป็นเรื่องแปลก ต่อมาจึงได้ทราบว่า เป็นการเข้าสู่ภวังค์ เป็นสมาธิขั้นสูงของแนวสมถกรรมฐาน หลังจากนั้นก็ไม่เคยได้เข้าสู่ภวังค์อีกเลย นับว่าเป็นปรากฏการณ์ที่แปลกจากการทำสมาธิทั่วไป การทำสมาธิจิตจะสงบอยู่ในสมาธิยังรับรู้ความรู้สึก เมื่อความสุขความเบิกบานอยู่ในใจเหมือนการพักผ่อนทางจิต แต่การเข้าสู่ภวังค์ ร่างกายและจิตจะไม่รับรู้ความรู้สึกใด ๆ ทั้งสิ้น มีลักษณะเหมือนตายไปชั่วขณะ นอกจากนี้แล้วข้าพเจ้ายังได้รับการอบรมสั่งสอนอีกว่า เมื่อนั่งสมาธิควบคุมอารมณ์และจิตให้เป็นสมาธิแล้ว ให้ถอนออกจากสมาธิ และฝึกเขาสู่อสมาธิใหม่ เข้า ๆ ออก ๆ อยู่ให้เป็นประจำ จะได้เกิดเป็นความชำนาญ ผลจากการปฏิบัติข้าพเจ้าสามารถเข้าสู่สมาธิได้เร็วมากและจากการสังเกตพบว่า ระยะเวลาในการนั่งสมาธิเมื่อจิตสงบสั้นลง ข้าพเจ้าเก็บคำถาม ๒ ข้ออยู่ในใจมาโดยตลอดคือ

๑. การเข้าสู่ภวังค์เป็นการขาดสติหรือไม่

๒. ทำไมระยะเวลาในการนั่งสมาธิเมื่อจิตสงบจึงสั้นลง

สำหรับการนำไปใช้ประโยชน์ในการดำรงชีวิตประจำวันนั้น ทุกครั้งที่ข้าพเจ้ามีปัญหาไม่ว่าด้วยเรื่องใด ๆ ก็ตาม ข้าพเจ้ามักเข้าห้องพระเพื่อสวดมนต์ไหว้พระ นั่งทำสมาธิ เมื่อจิตเป็นสมาธิ จึงนำปัญหาในแต่ละเรื่องมาพิจารณา และเมื่อออกจากห้องพระ ข้าพเจ้าก็จะออกมาพร้อมกับวิธีการแก้ไขปัญหานั้น ๆ และเมื่อนำไปปฏิบัติก็ได้ผลเป็นที่น่าพอใจยิ่ง และนี่หรือคือปัญญาอันเกิดจากสมาธิ

ต่อมา เมื่อข้าพเจ้าได้เข้ามาปฏิบัติธรรมตามแนวของพระเดชพระคุณท่านพระราชสุทธีญาณมงคล ณ วัดอัมพวันแห่งนี้ จึงทำให้ข้าพเจ้าพิจารณาได้ว่า แตกต่างจากสมถกรรมฐานที่ข้าพเจ้าเคยฝึกปฏิบัติมาดังนี้

๑. ถ้าเปรียบสมถะเป็นชั้นมัธยมศึกษา วิปัสสนาก็เปรียบเป็นชั้นอุดมศึกษา ข้าพเจ้าจึงมีความยินดีเป็นอย่างยิ่ง ที่ได้มาปฏิบัติธรรม ณ สำนักแห่งนี้ เท่ากับได้มาเรียนรู้ในสิ่งที่สูงขึ้น

๒. สมถะ เป็นการเรียนรู้ในการเจริญสมาธิเพื่อให้เกิดปัญญา แต่วิปัสสนาเป็นการเจริญสติเพื่อให้เกิดปัญญา จะเห็นได้ว่า แตกต่างกันในเรื่องของความละเอียดลึกซึ้ง วิปัสสนาจะมีมากกว่า กล่าวคือ การมีสติรู้เท่าทันปัจจุบันอยู่ทุกอิริยาบถนั้น จะทำให้เรามีปัญญาโดยตลอด สำหรับสมถะนั้นปัญญาจะเกิดต่อเมื่อมีสมาธิเท่านั้น

๓. ในเรื่องของการนำมาใช้ประโยชน์ในการดำรงชีวิตประจำวัน แม้ว่าจะมีความสามารถในการเข้าสู่สมาธิเร็วเพียงใด ก็ไม่สามารถที่จะทำให้มีสมาธิยาวนานและต่อเนื่องตลอดเวลาได้ ฉะนั้นแล้วในวันหนึ่ง ๆ คงจะต้องกำหนดจิตเพื่อให้เป็นสมาธิหลายเวลา แต่การมีสติรู้เท่าทันปัจจุบันอยู่ทุกอิริยาบถเราสามารถทำได้อยู่ที่การฝึกฝน

จากการศึกษาและฝึกปฏิบัติ ณ วัดอัมพวันแห่งนี้ ระหว่างวันที่ ๓ - ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ จึงทำให้ข้าพเจ้าสามารถตอบคำถามที่อยู่ในใจ ๒ ข้อได้ดังกล่าวข้างต้นได้ ดังนี้

๑. การเข้าสู่ภวังค์ในสมถกรรมฐานนั้น เป็นการถูกต้องในเรื่องของจิตตามแนวสมถะ แต่ระหว่างอยู่ในภวังค์เป็นการขาดสติ สำหรับในแนววิปัสสนากรรมฐาน เป็นการเข้าสู่ภวังค์อย่างมีสติ เราเรียกว่า **สมาบัติ**

๒. ระยะเวลาในการนั่งสมาธิเมื่อจิตสงบสั้นลงเป็นเพราะ แนวสมถะเป็นการเรียนรู้การกำหนดจิตให้เป็นสมาธิ ไม่ได้เรียนรู้ในเรื่องของการประกอบจิต ฉะนั้น เมื่อจิตเป็นสมาธิแล้ว จึงถอนกลับออกมาอย่างรวดเร็ว เปรียบเสมือนการเดินทาง ถ้าความรวดเร็วในการเข้าสมาธิ เปรียบเสมือนพาหนะในการเดินทาง และระยะเวลาที่จิตสงบเป็นสมาธิเปรียบเสมือนระยะทาง การเดินทางไปและกลับโดยเครื่องบินย่อมรวดเร็วกว่าการเดินทางโดยรถยนต์ ฉะนั้นฉันใดก็ฉันนั้น ยกเว้นการกำหนดจิตเข้าสู่ภวังค์

ดังนั้น จึงใคร่ขอเชิญท่านผู้เจริญทั้งหลายได้โปรดพิจารณาท่านผู้เคยฝึกสมถกรรมฐานเพื่อให้จิตสงบมาก่อนแล้ว ขอได้โปรดให้มาปฏิบัติด้วยตัวของท่านเอง แล้วท่านจะพิจารณาได้ว่าท่านได้เรียนรู้ในสิ่งที่สูงขึ้น ละเอียดขึ้น แต่ท่านผู้ที่ไม่เคยฝึกอย่างใดมาก่อนเลย ก็ขอให้มาฝึกปฏิบัติ ไม่ต้องเกรงกลัวจะฝึกไม่ได้ ขอให้ **ขันติ ความอดทน** รับรองว่าจะต้องได้ทุกคน เพราะวิธีการฝึกของพระเดชพระคุณท่านพระราชสุทธานมมงคล (หลวงพ่อจรรย์) วัดอัมพวันแห่งนี้ มีวิธีการที่แยบยล เป็นการฝึกสมถะควบคู่ไปกับวิปัสสนา เป็นการเรียนรู้ให้มีสติรู้เท่าทันอยู่ทุกอิริยาบถ จิตอยู่คู่กับสติ การกำหนดจิตจึงเป็นสมาธิเบื้องต้นตามแนวสมถะ การเรียนรู้เท่าทันปัจจุบันทุกอิริยาบถเป็นวิปัสสนา ฉะนั้น การเคลื่อนไหวต่าง ๆ ของร่างกาย ไม่ว่าจะเป็นนั่ง เดิน ยืน หรือนอน และการรับรู้ทางอายตนะทั้ง ๖ ไม่ว่าจะเป็นได้รู้ ได้เห็น ได้ยิน หรือได้ฟัง เราจะเป็นไปอย่างมีสติ รู้อยู่ทุกอิริยาบถด้วยการภาวนา พองหนอ ยุบหนอ เห็นหนอ เสียงหนอ คิดหนอ รู้หนอ ขว้างหนอ ซ้ายย่างหนอ ต่าง ๆ เหล่านี้เป็นต้น การกำหนดจิตหรือสติให้เคลื่อนไหวไปตามอิริยาบถและการรับรู้ทางอายตนะทั้ง ๖ จึงเป็นการฝึกเพื่อระคับระคองจิตให้รู้เท่าทันปัจจุบัน และเมื่อฝึกได้ดังนี้แล้ว เราก็จะเป็นผู้มีสติ มีสมาธิ มีปัญญา อยู่ทุกเมื่อในที่สุด

ภาคประสบการณ์พิเศษที่วัดอัมพวัน

ข้าพเจ้าเดินทางโดยรถยนต์ของกระทรวงมหาดไทยถึงวัดอัมพวัน ในวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ เวลาประมาณ ๑๖.๓๐ น. สิ่งที่สงสัยเบื้องต้นคือจะฝึกกันได้อย่างไร

เพราะที่วัดแห่งนี้เต็มไปด้วยสถานที่ก่อสร้างที่ผู้มีจิตศรัทธาสร้างถวายให้มากมาย ความ
สงสัยนี้หมดสิ้นไปเมื่อข้าพเจ้าได้ลงมือปฏิบัติ คณะของกระทรวงมหาดไทยทั้งหมดประมาณ
๘๗ คน กำหนดให้นอนในอาคารเรียนของโรงเรียนปริยัติธรรม และอบรมฝึกปฏิบัติธรรมที่
ศาลาธรรมภาวนา โดยให้มีการสมาทานศีล ๘ ในคำคืนของวันเดียวกันนี้ มี พ.ท. วิง รอด
เฉย และ คุณสุวรรณ ดารามาส เป็นอาจารย์ผู้ให้ความรู้และควบคุมการฝึกปฏิบัติอย่าง
ใกล้ชิดตลอดระยะเวลาการอบรมปฏิบัติธรรม ได้รับความเมตตาจากพระเดชพระคุณท่าน
พระราชสุทธิญาณมงคล (หลวงพ่อจรัญ) ที่ได้สละเวลามาให้คำบรรยายและธรรมโอวาทใน
เวลาคำคืน หลังจากเสร็จสิ้นการปฏิบัติอย่างต่อเนื่องมิได้ขาด อันเปรียบเสมือนกำลังใจสูงสุด
ที่จะให้พวกเราทุกคน อดทน อดกลั้น ที่จะปฏิบัติธรรมต่อไปตามคติธรรมของท่านที่ว่า กิณ
ห้อย นอนห้อย พุดห้อย ทำความเพียรให้มาก พร้อมกันนั้นท่านยังได้ปลุกฝังคุณธรรม
ให้กับพวกเราทุกคน เพื่อให้พวกเราทุกคนเป็นข้าราชการที่ดีต่อประชาชน ต่อเพื่อนร่วมงาน
และต่อผู้บังคับบัญชา ตลอดจนธรรมะที่ใช้ในการครองเรือน นอกจากนี้พระเดชพระ
คุณท่านฯ ยังสอนในเรื่องของกฎแห่งกรรม เพื่อให้ทุกคนมุ่งมั่นในการกระทำความดี ละเว้น
การทำความชั่วทั้งปวง และทำจิตใจให้ผ่องแผ้ว ด้วยการหมั่นสวดมนต์ไหว้พระ ภาวนาถือ
ศีลปฏิบัติอยู่เป็นเนืองนิจ

ประสบการณ์ที่จะนำเสนอต่อไปนี้เป็นประสบการณ์จริงที่ข้าพเจ้าประสบตลอดเวลาที่
อยู่ปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันแห่งนี้ ระหว่างวันที่ ๓-๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ โดยจะเริ่ม ณ
บัดนี้

วันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘

หลังจากสมาทานศีล ๘ และรับทราบระเบียบปฏิบัติระหว่างการอบรมปฏิบัติธรรม
พร้อมทั้งรับฟังธรรมโอวาทจากพระเดชพระคุณท่านฯ ในคำคืนวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘
แล้ว ในวันนี้จะได้ฝึกปฏิบัติอย่างจริงจัง เริ่มตั้งแต่ทำวัตรเช้าในเวลา ๐๔.๓๐ น. ณ ศาลาสุ
ธรรมภาวนา หลังจากนั้นก็เริ่มเรียนรู้ในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สลับกับ
การฝึกปฏิบัติ เติงกรรมและนั่งวิปัสสนากรรมฐาน กินอาหาร ดื่มน้ำปานะ ทำวัตรเย็นและ
ฝึกปฏิบัติจนถึงเวลา ๒๑.๐๐ น. ในแต่ละช่วงเวลาจะมีเวลาทำกิจธุระส่วนตัวในช่วงหลัง
อาหารเช้า-เพล และในช่วงเย็นก่อนทำวัตรเย็น หลังจากการฝึกปฏิบัติแล้ว พระเดชพระ
คุณท่านฯ ได้มีเมตตาบรรยายธรรมต่อในช่วงระหว่างเวลา ๒๑.๓๐ - ๒๓.๐๐ น.

ผลการปฏิบัติวันนี้ไม่ดีเท่าที่ควร บางครั้งจะปวดศีรษะ ไม่สามารถกำหนดจิต ตั้งองค์
ภาวนา พองหนอ ยุบหนอ ได้เลย บางครั้งเผลอสติไปภาวนา พุทโธ โดยไม่รู้ตัว เนื่องจาก
ความเคยชินในการกำหนดลมหายใจ บางครั้งมีอาการเหนื่อย เพราะไปกำหนดลมหายใจเข้า

ออกเพื่อบังคับให้ห้องยุบและพองตามองค์ภาวนา
ท้องเสียโดยไม่ทราบสาเหตุอีกด้วย

นอกจากนี้ยังมีอาการท้องอืดและ

วันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘

การปฏิบัติยังคงเป็นไปตามระเบียบที่กำหนดไว้ในแต่ละวัน เริ่มตั้งแต่ ๐๔.๓๐ น. และ
จำไปสิ้นสุดในเวลา ๒๑.๐๐ น. ผลการปฏิบัติยังคงเป็นไปเช่นเดิม ไม่สามารถกำหนดจิตได้
เลย จึงนำความสงสัยนี้ไปปรึกษาอาจารย์ผู้สอน (พ.ท. วิง รอดเฉย และคุณสุวรรณา ดารา
มาศ) อาจารย์ได้แนะนำว่า **เราเป็นผู้ดู** เท่านั้นปัญญาเกิดทันที ว่าสาเหตุที่ท้องอืดและ
ท้องเสีย เกิดจากเราไปกำหนดลมหายใจเพื่อให้ท้องพองและยุบตามองค์ภาวนา และจากการ
ปฏิบัติตามที่อาจารย์แนะนำ ในช่วงหลังทำวัตรเย็นสามารถกำหนดจิต เห็นอาการพองหนอ
ยุบหนอได้เองตามธรรมชาติที่เกิดจากลมหายใจ

วันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘

การปฏิบัติยังคงเป็นไปตามปกติ ผลการปฏิบัติดีขึ้นกว่าเดิมมาก อาการท้องอืด
ท้องเสียหายไป ปรากฏการณ์พิเศษเริ่มเกิดขึ้นตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป จนสิ้นสุดระยะเวลาการ
อบรมฝึกปฏิบัติธรรม จะเกิดขึ้นทุกวันในช่วงระยะเวลา ๐๙.๐๐ ถึง ๑๑.๐๐ น. เป็นลักษณะ
ของเสียงมาสอนในการทำสมาธิวิปัสสนากรรมฐาน เสียงนี้มาจากที่ใดไม่ปรากฏ มาจากเทพ
เทวาที่ปกป้องรักษาข้าพเจ้าอยู่ หรือเป็นปัญญาที่เกิดขึ้นระหว่างการปฏิบัติไม่ทราบได้ เป็น
เสียงที่ได้ยินเฉพาะตน ข้าพเจ้าจึงทดลองปฏิบัติตามเสียงที่แนะนำนั้น เสียงนี้เกิดขึ้นระหว่าง
นั่งวิปัสสนาบอกให้กำหนดจิตเจริญภาวนาไป **ที่ล้นปี** ผลการทดลองสามารถมองอาการพอง
หนอ ยุบหนอ ได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น และเมื่อมีอาการเวทนาปวดชาที่ขาขวา เสียงก็มาบอกให้
กำหนดจิตไปที่ขาข้างที่ปวด ให้ภาวนา ปวดหนอ ๑ ไปจนถึงปวดหนอ ๑๐ พร้อมทั้งให้
เคลื่อนจิตไปที่ปลายเท้า เสร็จแล้วกำหนดจิตไปที่ล้นปีตามเดิมพร้อมภาวนา พองหนอ ยุบ
หนอ จากการสังเกตอาการปวดชาเหล่านี้จะบรรเทาเบาบางลงไป และในคำคืนวันนี้
เช่นเดียวกันพระเดชพระคุณท่านฯ ได้เมตตาอบรมธรรมโอวาทให้แก่ผู้ปฏิบัติธรรมอีกวาระ
หนึ่ง ระหว่างเวลานั่งรอข้าพเจ้าไม่ปล่อยให้เวลาเสียไปโดยเปล่าประโยชน์ได้นั่งวิปัสสนาไป
ด้วย และเมื่อเวลา ๒๑.๔๕ น. ก่อนที่พระเดชพระคุณท่านฯ จะมาเล็กน้อย ข้าพเจ้าได้นิมิต
เห็นกนิรี ๒ ตัว ตัวหนึ่งเป็นตัวผู้ลักษณะคล้ายครุฑ อีกตัวเป็นตัวเมียลักษณะคล้ายผู้หญิงแต่ง
ชุดราชมโนราห์ กำลังพ้อนรำอยู่บริเวณกลางศาลาสุธรรมภาวนา นับเป็นนิมิตที่แปลกมาก

วันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘

วันนี้ระหว่างปฏิบัติในช่วงระยะเวลาเดียวกัน คือ ๐๙.๐๐ - ๑๑.๐๐ น. ขณะนั่ง
วิปัสสนา ข้าพเจ้าปวดขาข้างขวามาก แต่มีความตั้งใจว่าจะทนให้ถึงที่สุด ถึงตายก็ยอม

เพราะได้มอบกายถวายแต่พระพุทธเจ้าแล้ว และแล้วก็มีเสียงมาชี้แนะวิธีการแก้เวทนาอีก โดยให้กระดกสันเท้าซ้ายกดลงไปใต้ต้นขาขวาในลักษณะ กด ปล่อย ไปเรื่อย พร้อมให้ กำหนดจิตไปขาข้างขวาภาวนา หายหนอ ๆ ผลการปฏิบัติตาม จากอาการขาข้างขวาววดซา แข็ง ไม่สามารถกระดกนิ้วเท้าได้ ก็เริ่มมีความรู้สึกกลับคืนมา แต่ยังไม่เป็นปกติ นิ้วเท้าเริ่ม ขยับได้ พลันก็ได้ยินเสียงสัญญาณบอกหมดเวลาของการปฏิบัติในช่วงนั้น ๆ

จากการสังเกตอาการปวดซาขาข้างขวาขณะนั่งวิปัสสนา แปลกประหลาดมาก กล่าวคือ แม้ว่าจะปวดมากเพียงใดก็ตาม เมื่อเราทนเวทนานี้ไปจนหมดเวลาและแผ่เมตตา เสร็จ จึงเปลี่ยนท่านั่งจากขัดสมาธิเป็นนั่งพับเพียบและต่อด้วยการแผ่ส่วนกุศล อาการปวด ซานั้นจะหายไปอย่างรวดเร็ว และในวันนี้เช่นเดียวกันก็มีนิมิตประหลาดเกิดขึ้น คือ ก่อนที่จะ ทำการแผ่เมตตา เกิดนิมิตเป็นแสงสีเหลืองสว่างไสวไปทั่วศาลาฯ และเมื่อกำหนดจิตตาม ไป เพื่อให้รับรู้ว่าเป็นอะไรก่อนที่กำหนดกลับที่เดิม โดยภาวนา เห็นหนอ ๆ ก็บังเกิดภาพ หลวงปู่เทพโลกอุดร มาปรากฏอยู่ตรงเบื้องหน้าศาลาสุธรรมภาวนาแห่งนี้ แปลกมาก ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้อังไม่เคยมองคิดถึงหลวงปู่เทพโลกอุดรแต่อย่างใด ต่อมาได้ทราบภายหลังว่า มีรูป หลวงปู่เทพโลกอุดรเป็นรูปบุชชาอยู่ที่กุฏิแม่ใหญ่ (อุบาสิกา สุ่ม ทองยี่ง) นอกจากนี้ยังมีรูป หล่อकिनรี ๓ ตัวอยู่ในศาลาสุธรรมภาวนาแห่งนี้ โดยซุกไว้ใต้รูปพระเดชพระคุณท่านพระราช สุทธิญาณมงคล

วันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘

วันนี้มาแปลก ก่อนฝึกปฏิบัติ ข้าพเจ้าได้ขอขานมีจากพระเดชพระคุณท่านฯ และสิ่ง ศักดิ์สิทธิ์ที่สถิตอยู่ในวัดอัมพวันแห่งนี้ ให้ช่วยชี้แนะแนววิปัสสนากรรมฐานให้แก่ข้าพเจ้า ด้วย วันนี้เป็นภารกิจเดินจงกรมในจังหวะที่ ๓ ระหว่างฝึกอยู่นั้นก็มีเสียงมาสอนให้ข้าพเจ้า เดินจงกรมในจังหวะที่ ๔, ๕ และ ๖ ต่อไป ข้าพเจ้าจึงนำเรียนอาจารย์ผู้สอน ปรากฏว่าเป็น การเดินจงกรมที่ถูกต้อง จะต่างกันก็ตรงองค์ภาวนาขณะเดินจงกรมเล็กน้อยเท่านั้น นับว่า แปลกมากที่ข้าพเจ้าได้เรียนรู้เองโดยที่อาจารย์ยังไม่ได้สอน และเมื่อหมดเวลาจะต้องแผ่ เมตตาและแผ่ส่วนกุศล หลังจากนั้นก็จะทำการกราบพระ ก่อนที่จะก้มลงกราบ ข้าพเจ้าก็ นิมิตเห็นพระเดชพระคุณท่านพระราชสุทธิญาณมงคล (หลวงพ่อจรัญ) มายืนอยู่ตรงหน้า ก่อนที่ข้าพเจ้าจะก้มลงกราบ ข้าพเจ้าจึงก้มลงกราบอย่างนอบน้อมแนบปลายเท้าท่าน

ยังมีเรื่องประหลาดอีกเรื่องหนึ่งคือ วันนี้ในช่วงปฏิบัติเดินจงกรมก่อนที่จะนั่งวิปัสสนา ข้าพเจ้าถูกกำหนดให้ยืนบริเวณริมศาลาฯ ตรงเสาต้นที่ ๗ และจะเดินจงกรมไปกลับ ระหว่าง เสาต้นที่ ๖ ถึงต้นที่ ๗ และเกือบเสียทุกครั้งก็ว่าได้ ข้าพเจ้ามักได้รับสัญญาณให้นั่งวิปัสสนา ตรงเสาต้นที่ ๖ เสมอไป บางครั้งมีเพื่อนข้าราชการย้ายที่เตรียมปฏิบัติอยู่บริเวณนั้น แต่เมื่อ

ถึงเวลาปฏิบัติ เพื่อข้าราชการท่านนั้นก็ย้ายที่ไปปฏิบัติที่อื่นเป็นเสียอย่างนี้ทุกครั้งไป วันนั้นก็เช่นกัน ข้าพเจ้านั่งวิปัสสนาตรงเสาด้านที่ ๖ ก็นิมิตเห็นปรตตัวหนึ่ง คุกเข่าเดินอยู่ในศาลาฯ หัวจ่อเพดาน ผมยุงเหยิงกระเซิงบานออก ลำตัวเล็กเรียวสีเขียว แขนขายาวแก้งก้าง ข้าพเจ้าไม่ได้ยึดติดในนิมิตที่ปรากฏ ยังคงนั่งวิปัสสนากำหนดพองหนอยุบหนอตต่อไป เมื่อหมดเวลาจึงไปเล่าให้อาจารย์ผู้สอนฟัง อาจารย์ผู้สอนบอกมีจริงอยู่ที่เสาด้านที่ ๖ แปลกมาก ข้าพเจ้าไม่ได้บอกอาจารย์แม้แต่หน่อยว่าข้าพเจ้านั่งอยู่ที่ใด แต่อาจารย์บอกตรงกันกับที่ข้าพเจ้านั่งอยู่พอดี หลังเวลาปฏิบัติ พระเดชพระคุณท่านฯ ได้มีเมตตาให้ธรรมบรรยายต่อเนื่องในเรื่องกฎแห่งกรรม ธรรมบรรยายสั้นสุดลงในเวลาประมาณ ๒๓.๓๐ น.

วันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘

การปฏิบัติยังคงเป็นไปเช่นเดิม ในช่วงเวลาดังกล่าว ขณะนั้นกำลังต่อสู้กับเวทนาเป็นอย่างมาก นอกจากเหน็บชาแล้วยังมีอาการปวดหัวเข่า เหมือนใครเอาเข็มมาทิ่มแทงและปวดแผ่นหลังมาก ก็เกิดนิมิตเห็นภาพเหตุการณ์ในอดีต สมัยที่ดำรงตำแหน่งปลัดอำเภอ ได้เคยให้ชาวบ้านทำดั่งพสุธาให้เพื่อนำมาฝากเพื่อน ๆ ที่กรุงเทพฯ (อาหารพื้นเมืองชนิดหนึ่ง ที่นำเอาลูกเขียดมาผ่าท้องเอาไส้ออก เคล้าเกลือ แล้วนำไปตากแห้ง ก่อนที่จะนำไปทอดรับประทาน ในการหาลูกเขียดจะต้องอ้าไปจับตามท้องไร่ท้องนา นำมาหักขาเสียก่อน เพื่อป้องกันมิให้กระโดดหนี) นอกจากนี้ยังมีนิมิตเห็นภาพที่ข้าพเจ้ากำลังขี่รถมอเตอร์ไซด์ทับงูอีกด้วย พร้อมกันนั้นก็ยังมีเสียงมาชี้แนะอีกว่า เป็นการตัดรอนกรรมเก่า เพราะถ้าไม่รับกรรมตัดรอนนี้แล้ว ข้าพเจ้าจะต้องรับผลของกรรมอย่างหนักในภายหลัง ฉะนั้น ให้ข้าพเจ้าน้อมรับกรรมด้วยความยินดี ทุกครั้งที่นั่งวิปัสสนาจะต้องต่อสู้กับเวทนาที่เกิดขึ้นให้ถึงที่สุด จนกว่ากรรมจะหมด คงเป็นระยะเวลาอีกนาน เพราะในครั้งนั้น ชีวิตลูกเขียดจะต้องสังเวยต่อความต้องการของข้าพเจ้าหลายร้อยตัว พร้อมกับชี้แนะว่า ถ้าจะให้กรรมหมดเร็วจะต้องนั่งขัดสมาธิเพชร

ในช่วยเย็นวันเดียวกันนี้ นับเป็นบุญบารมีของผู้ปฏิบัติธรรมทุกคน ที่ทางวัดอัมพวันจัดให้มีการ สวดธรรมจักร บนศาลาฯ แห่งนี้ในเวลา ๑๗.๐๐ น. เพื่อถวายแด่องค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่พระองค์ทรงครองราชย์ครบ ๕๐ ปี ทำให้ทุกคนได้มีโอกาสรับฟังและถวายจตุปัจจัยไทยทานแด่พระคุณเจ้า และในช่วงที่พระเดชพระคุณท่านฯ หลวงพ่อจรัญ ขณะแผ่เมตตาและอำนวยการให้แก่ผู้ปฏิบัติธรรมทุกคน ข้าพเจ้านิมิตเห็นแสงสีเขียวออกจากหน้าผากของพระคุณท่านฯ แผ่ออกไปปกคลุมทุก ๆ คนที่อยู่บนศาลาสุธรรมภาวนาแห่งนี้

วันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘

วันนี้เวลาเดิม ยังคงมีเสียงมาสอนวิปัสสนากรรมฐานอีกเช่นเคย เป็นการสอนให้ต่อสู้กับเวทนาในการนั่งขัดสมาธิเพชร ข้าพเจ้าทดลองทำตามโดยการนั่งขัดสมาธิเพชร เวทนาที่เกิดขึ้นนั้นเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ภายในเวลาไม่เกิน ๑๐ วินาที จะมีอาการปวดที่ขาทั้งสองข้างมาก มากกว่านั่งขัดสมาธิธรรมดาหลายเท่าตัว เสียงนั้นให้ข้าพเจ้าค่อย ๆ นับ ๑ ถึง ๑๐๐ ข้าพเจ้านับ ๑ ไม่ทันถึง ๑๐ กลับปวดมากขึ้น ๆ แทบจะตายเสียให้ได้ แต่ข้าพเจ้าก็ต่อสู้กับเวทนาได้จนนับถึง ๑๐๐ หลังจากนั้นเสียงนั้นก็ให้นั่งขัดสมาธิเพชรสลับกับนั่งขัดสมาธิธรรมดาไปเรื่อย ๆ จากการสังเกต ข้าพเจ้าสามารถนั่งขัดสมาธิเพชรได้นานขึ้นเรื่อย ๆ พร้อมกับองค์ภาวนาพองหนอยุบหนอ และก่อนที่จะสิ้นเสียงในวันนี้ ได้บอกแก่ข้าพเจ้าเป็นครั้งสุดท้ายว่า ในการแผ่เมตตาให้ข้าพเจ้านั่งขัดสมาธิเพชรทุกครั้งไป

ในคำคืนวันนี้ เป็นวันที่พระเดชพระคุณท่านฯ จะได้มอบประกาศนียบัตรให้แก่ผู้ปฏิบัติธรรมทุกคน ทุกอย่างเป็นไปตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ ก่อนสิ้นสุดพิธีในวันนี้ พระเดชพระคุณท่านฯ ได้แสดงธรรมให้แก่ผู้ปฏิบัติธรรมทุกคน พร้อมทั้งแง่คิดต่าง ๆ มากมาย สิ่งที่แปลกประหลาดก็คือ ธรรมที่ท่านแสดงล้วนแล้วแต่เป็นการตอบข้อสงสัยของผู้ปฏิบัติธรรมทุกคน โดยที่ยังไม่มีการถามแต่ประการใด นอกจากนี้สิ่งที่ทุกคนอยากรู้ อยากรับ หรืออยากให้อภัยเหลือ ก็ได้รับการกล่าวแจ้งแถลงไขรวมอยู่ในธรรมบรรยายในครั้งนี้ด้วย เป็นเรื่องที่แปลกประหลาด หรือเป็นเพราะญาณวิถีสอนแก่กล้า ของพระเดชพระคุณท่านพระราชสุทธิญาณมงคล (หลวงพ่ोजรัญ) ที่มีเมตตาต่อพวกเราทุกคน

วันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘

วันนี้เป็นวันสุดท้ายของการอบรมปฏิบัติธรรม พวกเราทุกคนตื่นขึ้นมาทำวัตรเช้าร่วมกัน โดยพร้อมเพรียงกันอีกครั้งหนึ่ง หลังจากนั้นจึงฝึกปฏิบัติต่อเป็นครั้งสุดท้าย ผลการปฏิบัติ ทุกคนกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า ดีกว่าวันแรก ๆ เป็นอย่างมาก สิ้นสุดการปฏิบัติในเวลา ๐๗.๐๐ น. ก่อนที่จะไปรับประทานอาหารเพื่อเตรียมตัวเดินทางกลับกรุงเทพฯ โดยรถยนต์ของกระทรวงมหาดไทย พวกเราทุกคนไม่ลืมที่จะร่วมแสดงมุทิตา กราบลาอาจารย์ทั้งสอง ที่มีเมตตาต่อเราตลอดระยะเวลาการอบรม พร้อมทั้งขอโหสิกรรมต่ออาจารย์ทั้งสองอีกครั้งหนึ่ง พร้อมกับให้สัญญากับตัวเองว่า จะกลับไปปฏิบัติต่อยังเคหสถานบ้านเรือนที่อาศัย และจะกลับมาปฏิบัติธรรม ณ วัดอัมพวันแห่งนี้อีกครั้งหนึ่ง ในวันหยุดราชการหรือเมื่อมีโอกาส

บทความนี้ดำเนินมาจนถึงช่วงสุดท้าย ข้าพเจ้าสงสัยตัวเองว่าข้าพเจ้าเขียนขึ้นมาได้อย่างไร ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าไม่เคยเขียนบทความใดมาก่อนเลย เป็นบทความแรกของชีวิตที่

เขียนออกมาจากประสบการณ์ ข้าพเจ้าใช้เวลาในการเขียนบทความนี้ ๒ วัน คือวันที่ ๑๒-๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ จะเขียนขึ้นมาได้อย่างไรนั้น ข้าพเจ้าไม่ทราบ รู้แต่เพียงว่า ทุกครั้งที่จับดินสอกรีดลวดลายอักษรลงบนกระดาษ ข้าพเจ้ากระทำไปอย่างมีสติ รู้เท่าทันปัจจุบัน รู้ยู่ทุกเมื่อ รู้ยู่ทุกอิริยาบถ และมีความศรัทธาต่อพระเดชพระคุณท่านฯ เป็นอย่างมากในการสอนวิปัสสนากรรมฐานแก่ข้าพเจ้า จึงมีความต้องการเผยแพร่บาร์มีของพระเดชพระคุณท่านฯ ให้กว้างไกลออกไป เพื่อให้ผู้ที่เคลือบแคลงสงสัยทั้งหลาย หันมาปฏิบัติธรรมกันมากขึ้น คนจะได้มีคุณธรรมกันทุกคน สังคมจะได้สงบสุขร่มเย็น และเมื่อนั้นเราจึงจะเรียกได้ว่า ยุคพระศรีอาริย์